

Vita fietst naar Rome, inspiratie in 7 stappen

Proloog

Snoeien en ruimte maken in de herfst, planning en bezinning in de winter, energie en ideeën komen tot bloei in de lente en actie en oogsten in de zomer. De cyclus van de seizoenen kun je vergelijken met de veel gebruikte cyclus in loopbaanontwikkeling. Ook daar maak je de stappen van bezinning op het heden, reflectie op wat je wel en niet in huis hebt, dromen over wat je wil, plannen maken voor de uitvoering en het dan gewoon gaan doen. In feite is loopbaanontwikkeling ook te vergelijken met het maken van een reis. In mijn geval is daar samen met Chadin, mijn zoon, een fietsreis naar Rome uit ontstaan. Benieuwd naar meer details van ons avontuur? Analoog aan Campbell's Reis van de Held¹ lees je onderstaand de 7 stappen van ons avontuur.

1. Oproep tot het avontuur, Januari

De reis begint met een gebeurtenis – meestal iets onverwachts – die ons verlangen wekt. We worden wakker geschud, geroepen en uitgenodigd om op weg te gaan. Dat is het begin van de reis. Tenminste, als de held daadwerkelijk durft te luisteren naar de oproep. De weg kiest de held, maar kiest de held ook de weg...?

Het leven van alledag in de herfst en winter is op zich oké maar toch het sombere weer reflecteert op momenten mijn stemming. In het donker op staan en naar het werk en weer in het donker thuis komen geeft me niet echt energie. Er ontstaat een drang om meer actief buiten te zijn, meer avontuur dan in de comfortzone. Iets doen om in beweging te komen, iets anders doen dan het rondje rond de kerk. Ja makkelijk gezegd, maar wat dan.... Zoekend naar inspiratie kom ik dicht bij de kern, waar word ik blij van, wat gaat me goed af, waar krijg ik energie van. De conclusie is dat of het nou privé of in het werk is, mijn vitaliteit dramatisch zakt als het saai wordt, er geen uitdaging is, ik te veel binnen de lijntjes moet lopen en niet actief bezig kan zijn. Oké dan zijn de tegenhangers snel gevonden, gewoon werken naar een doel door dingen te doen waar ik mijn creativiteit en drang naar avontuur in kwijt kan, en dan nog het liefst niet te veel tussen vier muren. Het toeval (nou of het echt toeval is waag ik me eigenlijk te betwijfelen) wil dat ik jl. Januari voor mijn verjaardag een fietsstuurtas kreeg en er door diverse mensen gevraagd werd wat ik daar mee ging doen, ging ik soms een tocht maken? Ja floepte het er in eens uit ik ga naar Rome fietsen, huh wat zeg je nou, geloof ik dit zelf wel, Rome? Waar dat Rome nou ineens vandaan kwam, leuke droom maar dit ook echt doen? De maandagochtend na mijn verjaardag hadden we unitoverleg bij HR, uiteraard trakteren en de vraag wat heb je gehad. Nou een fietstas want ik ga naar Rome fietsen riep ik spontaan, dit zonder te beseffen dat dit ook weleens menens zou kunnen zijn.

2. De overwinning van weerstanden, Februari

De roep nodigt de held uit iets te doen wat – vanuit zijn huidige referentiekader – helemaal niet kan. Er zijn duizend en één goede redenen om niet aan de roep te beantwoorden. Deze weerstand staat symbool voor het loskomen van je huidige omgeving en referentiekader. De medeleden van de groep waartoe de held behoort dreigen meer of minder subtiel met uitstoting en appelleren hiermee aan zijn angst voor eenzaamheid. Wie denk je wel dat je bent? Dat is toch

¹ Joseph Campbell, De held met de duizend gezichten, bibliotheek CapTalent

niets voor jou? Je kunt ons toch niet in de steek laten? Etc. Als de held besluit los te komen, zal hij ontdekken dat er veel meer mogelijkheden zijn dan hij ooit voor mogelijk had gehouden. De beperkingen zaten dus eerder in hemzelf, dan buiten hemzelf. 'Every boundary is conceptual', zei Deepak Chopra al.

Fietsen naar Rome? Weet je hoe ver dat is Rome? Je kunt toch ook in Nederland een tochtje maken, ga je echt naar Rome? Ga je alleen, nee toch? Je kunt toch niet zo lang weg van thuis en je werk. Hoe doe je dat dan met slapen, hou je dat wel vol, en al die bergen in de Alpen dan, hoe kom je dan terug en nog veel meer uitspraken en waarschuwingen die er heel goed toe hadden kunnen leiden om alleen maar over fietsen naar Rome te blijven dromen. Gelukkig ben ik van nature behoorlijk positief ingesteld en versterkte deze twijfel zaaiende maar ook wel realistisch waarschuwende reacties juist het gevoel van hoezo.....ik ga het gewoon doen. Uiteraard waren er ook vele leuke en enthousiaste reacties.

3. Magische helpers langs de weg, Maart-April

Als de held heeft besloten zijn weg te kiezen, vindt al snel een ontmoeting plaats met een beschermende figuur. Vaak in de vorm van een oude man of vrouw. Deze 'gids' staat symbool voor de weldoende, behoedende kracht van het lot. De boodschap is dat de vrede van het paradijs, voor het eerst gekend in de moederschoot, niet voorgoed verloren is gegaan al heeft de held zich losgemaakt van zijn oorspronkelijke (en ergens veilige) habitat. In zijn reis vindt de held alle krachten van het onbewuste aan zijn zijde.

De vele reacties, waarschuwingen en tips hebben weer tot nieuwe ideeën, gesprekken en verdiepend onderzoek op met name op het internet geleid. Eén van de items van onderzoek was hoe fiets je daar heen, is er een bestaande route, zijn er op de te volgen route voldoende overnachtingsmogelijkheden, hoelang doe je er over, hoeveel kilometer per dag moet je fietsen etc. Nou er blijken twee gedocumenteerde fietsroutes vanuit Nederland naar Rome te zijn. In de beschrijving staat volop route- en overnachtingsuggesties. Een ander item dat een belangrijke rol heeft gespeeld was of ik alleen of niet zou gaan. Er kan natuurlijk van alles gebeuren onderweg waarbij het veiliger en praktischer kan zijn om niet alleen te zijn. Maar als je geen dramatische pech krijgt, niet van je fiets valt, niet overvallen wordt etc.etc. is het prima te doen om alleen te fietsen. Ik zie eigenlijk ook helemaal niet tegenop om alleen te fietsen, uiteraard zou het wel gezelliger zijn als er iemand meefietst, én het zou een behoorlijke geruststelling voor het thuisfront betekenen. Het er over praten stimuleert mensen in de omgeving om met je mee te denken en daar kunnen verrassend goede ideeën uit voortkomen. Eén zo'n verassing was dat mijn 23 jarige zoon Chadin spontaan riep "nou dan ga ik toch mee", huh? In mijn gedachte over meefietsers heb ik alleen gekeken naar ervaren fietsers en nou niet direct bedacht dat iemand die nooit fietst fietsen naar Rome ook als een uitdaging zou kunnen zien. Nou dat is dan geregeld, moet je wel nog wat trainingskilometers maken riep ik in februari, ja pa dat komt goed.

4. De wachters aan de drempel, April-Mei

Met de personificatie(-s) van het lot als zijn gids vervolgt de held zijn weg tot aan de grens van het onbekende. Daarachter ligt de duisternis. Het onbekende, het gevaar. Zoals er achter de ouderlijke bewaking gevaar is voor het kind en voorbij de bescherming van zijn gemeenschap gevaar is voor het lid van de stam. De held is op de grens van zijn comfortzone gekomen. Het overschrijden van die grens betekent het ontmoeten van je angst. Maar voor iedereen die over moed en bekwaamheid beschikt, zal het gevaar wijken.

De knoop is doorgemaakt, het besluit om echt te gaan is genomen. Het regelen van allerlei zaken zoals wanneer gaan we, wat nemen we mee, wanneer en hoe komen we terug, trainingsrondjes maken en dergelijke kon beginnen, het wordt menens. Het inlezen, onderzoeken, voorbereiden vanuit de wetenschap dat je echt op reis gaat is enerzijds leuk en anderzijds ook weer spannend. Het is een soort tussenfase enerzijds doet het je beseffen dat je een knoop hebt doorgemaakt maar anderzijds is er nog niets gebeurd. Je bent tenslotte nog steeds lekker veilig aan het plannen en nog niet echt op weg, er zijn nog altijd allerlei escape mogelijkheden. Eén daarvan was het feit dat het er slechts tweemaal is van gekomen om voor vertrek samen fietskilometers te maken.

Tweemaal een rondje van circa 40 km fietsen gemaakt, is nou niet echt de ideale conditionele voorbereiding zou ik zeggen. Mede daardoor ook de twijfel rond het meegaan van Chadin, hij zegt

dat hij meegaat, maar voorbereiding ho maar, zou hij echt meegaan en zo niet, ga ik dan alleen? Nou goed, ik heb zover ik kan beoordelen mijn voorbereidingen getroffen en de tassen zo goed als ingepakt klaar staan met daarbij nog steeds de continue aanwezige sluimerende onzekerheid of het ook echt gaat gebeuren.

5. De weg der beproevingen, Juni-Juli

Zodra de held de drempel heeft overschreden – en daarmee zijn comfortzone heeft uitgebreid – betreedt hij een droomlandschap vol vreemde, veranderlijke en tweeslachtige vormen. Al deze externe vormen staan symbool voor zijn eigen innerlijke angsten. Met het onder ogen zien van de vormen, ziet de held zijn eigen angsten onder ogen. ‘Alles wat je buiten tegen komt is een uiting van wat je van binnen nog niet hebt verwerkt’, zei Jung al.

8 juni 2018, de geplande vertrekdatum is morgen, Chadin is thuis aangekomen en begint nu voor het eerst ook in te pakken, nou dat geeft mij voor het eerst (één dag voor vertrek) echt het spannende gevoel van ‘yes’ het gaat echt gebeuren. Op zaterdagochtend 06.00 uur zitten we uiteindelijk met volgepakte fietsen in de trein van Rotterdam naar Maastricht en om 09.30 uur fietsen we ook daadwerkelijk Maastricht uit en gaat het avontuur beginnen. We zijn nog geen kwartier op weg of voor ons gevoel zitten we al direct in Alpen, het begint namelijk gelijk al met bergje op rijden. Maar het gaat snel, na zo’n twee uurtjes staan we al bij het drielandenpunt en schieten we echt een grens over om via het Gulpdal naar de Ardennen, Eifel en Hoge Venen te trekken.

Op dag één hebben ook gelijk al twee lekke banden, ‘balen’, één geplakt en bij één ook een binnenband vervangen, nou dat gaat lekker, we zitten wel gelijk midden in het avontuur. Dus dealen met wat je tegenkomt, ter plekke oplossingen zoeken en keuzes maken. De eerste dag hebben we volgens onze voorgenomen planning van circa 100 km per dag ook exact 100 km afgelegd. In Bugtenbach zetten we net voor de regen voor de eerste keer ons tentje op. Dat is even wennen, water, stroom, eten, slapen etc. Het is toch net allemaal minder vanzelfsprekend dan thuis. Alleen al het opladen van telefoons en de navigator vraagt gelijk al creativiteit. We blijken een CEE stekker nodig te hebben op de campings, zo niet zijn we gedoemd om ons een paar uur rond het douche en toiletgebouw op te houden om de boel in de stopcontacten aldaar op te laden.

Op dag twee beginnen we aan de gekozen route te twifelen. Het is prachtig, we fietsen midden door de bossen op de grens van België en Duitsland naar Luxemburg, maar wat zijn er veel heuvels te beklimmen. We hebben gekozen voor de sportieve routevariant van Benjaminse. Nou dat sportieve is nu al duidelijk. We hadden natuurlijk ook lekker veilig de route van Reitsma kunnen volgen waardoor je de eerste week amper een heuvel tegenkomt. Nou dat belooft wat als we de Alpen nog in moeten. Het zetten van de eerste pot koffie op de campingbrander mislukt volkomen. De brander, nog stammend uit het Mariniersverleden, blijkt niet meer te werken en zo wordt het eerste gasbusje leeggeblazen zonder ook maar enige warmte te hebben gegeven, laat staan een bak koffie. Gelukkig spotten we in onderweg nog een supersupermarkt en hebben voor € 16 weer een flinke update op brandergebied gemaakt en daardoor ‘s morgens ook weer een warme pot koffie uiteraard.

Dag drie en vier deels langs de Moezel, en inmiddels alweer aanbeland in Frankrijk, zijn met wat tussenposen wat regenachtig verlopen. Wel hebben we uiteindelijk de juiste stekker bemachtigd om de boel op te laden. Naast de stekker ook nog een verlengsnoer en een verdeeldoos op de kop getikt en aangesloten, en ja we hebben stroom in de tent. Tenminste als we niet verder dan vijf meter van zo’n laadpaal onze tent hebben opslaan. Op dag vier begint het om drie ’s middags toch harder te regenen. Kijkend naar de vooruitzichten de komende uren op Buienrader doet ons in Hémilly besluiten om toch maar een B&B te zoeken. We komen terecht in een ruim appartement waar we direct onze spullen te drogen hangen. De gastvrouw nodigt ons uit in het binnenzwembad naast het appartement, nou dat is even lekker voor de spiertjes..... eh ja, maar na 3 minuten in het zwembad spotten we in het licht van een onderwaterlamp allerlei zwemmend ongedierte en springen er maar weer direct uit. Spierpijn is één maar een reis staken door besmetting met zwembadbacteriën zien we toch niet zitten. In het gehucht Hémilly kunnen we enig vertier niet ontdekken zodat we ons gelukkig prijzen met de met volop aanwezige (blik)etenswaren in de voorraadkast van het appartement. We brouwen ons eigen avondeten en

schuiven op de luie banken om relax een DVD'tje te kijken. 's Morgens, na het droogfföhnen van onze schoenen klimmen, we weer met droge bekpakking op de fiets en hebben we, zonder het te weten, eigenlijk de laatste echte regenbui tot aan Rome achter ons gelaten.

De volgende dagen rijden we door de Elzas en krijgen we onze eerste echte col te pakken in de Lage Voagezen, de 'Col du Donon". Met onze 'verhuiswagenfietsen', treffen we een beklimming van 23.5 km lang en overbruggen we met een gemiddeld stijgingspercentage van 1.8% een hoogteverschil van 434 meter. Kennelijk is de Col geliefd bij wielrenners, bij bosjes komen ze ons verbaasd aankijkend voorbij. Nog verbaasder is er één die we op de top tegenkomen. Nog aan het uitblazen stopt er een wielrenner en kijkt ons lachend aan en wil weten hoe zwaar onze fietsen zijn. Nadat hij stoer zijn eigen fiets met twee vingers optilt nodigen we hem uit om mijn fiets op te tillen en daarmee bereiken we dat de lachende wielrenner veranderd in een zwoegende gewichtheffer, het lukt hem namelijk niet om de fiets met beide banden boven de grond te krijgen. Dit verklaart dan ook wel dat we naar boven trappend niet boven de 10 km per uur uitkomen en suizend naar beneden makkelijk 50 km per uur aantikken.

We hebben inmiddels geleerd om in ieder dorpje waar we doorheen fietsen onze voorraden aan te vullen bij de plaatselijke bakker of supermarkt. Er worden immers behoorlijk wat calorieën door heen gejaagd. Lekkere zoete broodjes, croissantjes, kopje koffie. We ontbijten op de leukste en gekste plaatsen, iedere dag weer anders. In Ehnen (Luxemburg) lunchen we met uitzicht op de Moezel bij de plaatselijke Chinees en hebben daarmee ook gelijk onze dagelijkse warme maaltijd maar gelijk gehad. We maken ook gretig gebruik van de plaatselijke openbare waterkranen op de dorpspleintjes om onze dorst te lessen en flessen weer bij te vullen. Rijdend langs een kersenboomgaard in Ammerschwihr (Frankrijk) hebben we ook nog een kilootje overheerlijke kersen geplukt (met toestemming hoor).

Na de twee lekke banden in het begin worden we geconfronteerd met een gebroken spaak zodat we om erger te voorkomen op zoek moesten naar een fietsenmaker. Aan het eind van de dag komen we in Sélestat aan en vinden daar twee fietsenmakers. Helaas konden beiden pas de volgende ochtend tot reparatie overgaan. Gelukkig was er een stadscamping in de buurt. Aangekomen op deze camping worden we na het inslaan van de vierde tentharing door onze campingburen vrolijk (volgens mij zaten ze al een poosje te genieten van spiritualiën) onthaald met een glas Whisky. Dit terwijl ze aan één stuk in voor ons onverstaanbaar rap Frans, vol met lachsalvo's, het over van alles en nog wat hebben. We voelden ons in ieder geval wel erg welkom. Na inmiddels alweer een week gefietst te hebben (ca. 650 km.) beginnen we ons zitvlak en beenspieren aardig te voelen. We besluiten om na aankomst in Bazel een rustdag in te plannen. De rustdag mondt uit in de verkenning van Bazel en kilometers wandelen door de stad. Hoezo rustdag?

Vanuit Bazel schieten we Zwitserland verder in en zijn dan ook gelijk aanbeland in week twee van ons avontuur. We volgen voor een deel zigzaggend tussen Zwitserland en Duitsland de Rijn richting de Bodensee en zijn een beetje verbaasd dat de enige bergen die we tegenkomen het uitzicht hierop is. Doordat de prijzen voor eten, drinken en slapen in de omliggende landen vele malen voordeliger zijn dan in Zwitserland zelf zetten we dan ook daar waar het kan net over de grens onze tent op. Voor de afwisseling komt het goed uit dat ook het WK voetbal is begonnen. De rijtijden worden uiteraard hierop aangepast. We trachten vanaf nu iedere dag om voor 16.00 uur het tentje opgezet te hebben en met een goudgele plaatselijke rakker plaats te kunnen nemen achter een tv-scherm. In Arbon aan de Bodensee is zelfs een heel park omgetoverd tot een groot voetbalcafé. Na een frisse duik in de Bodensee vervolgen we onze weg richting de Alpen en om de reis nog wat internationaler te maken blijven we op het snijvlak van grenzen fietsen en doen zo zowel Oostenrijk als Liechtenstein nog even aan op onze route.

Vanaf Chur begint nu het echte klimwerk, we fietsen de Alpen in en zo schieten we al fietsend, langs of beter gezegd over de Via Mala kloof, door de 1000 meter hoogte grens heen, en dat is te merken ook. De temperatuur is de laatste dagen behoorlijk gestegen, en het zou alleen maar warmer worden, zodat het ook nog een hele tour blijft om genoeg vocht binnen te houden. Fietsend langs een boerderij komen we tot onze verbazing ineens een melkautomaat tegen en tappen daar voor 1 Zwitserse franc een liter melk. Erg vriendelijk voor toeristen deze automaat. Helaas voelde dit wat minder vriendelijk aan door alle waarschuwingsbordjes, camera en grote ontilbare brievenbus om het geld in te stoppen. Kennelijk vinden er nogal eens illegale melktappraktijken plaats.

Om in Italië te komen moeten we toch echt een Alpenpas over, vanuit Andeer in Zwitserland gaat de weg naar Chiavenna in Italië via de Splügenpas, met een gemiddeld stijgingspercentage van 5.9 % over een afstand van 30.2 km naar de top op 2113 m (hoogteverschil: 1780 m).

Vele haarspeldbochten, rijdend tussen de sneeuw boven de boomgrens met een temperatuur van 30 graden komen we uiteindelijk zeiknat van het zweet en uitgeput boven met onze verhuiswagenfietsen. Het is ons gelukt om met een gewicht van rond de 135 kilo (20 fiets, 35 bagage en de man zelf dan nog uiteraard) de top te bereiken.

Vanaf de top is het 19 km ook weer via haarspeldbochten, donkere tunnels (waar we met een gangetje van 40 km per uur nog ternauwernood twee geiten konden ontwijken) en slecht wegdek naar beneden racen naar Chiavenna en dit zonder ook maar keer te hoeven trappen. Wat nog wel een dingetje bleek was dat de route om naar Chiavenna te komen tussen 14.00 en 18.00 gesloten werd i.v.m. vallende rotsblokken o.i.d. Hierdoor moesten we gezien de tijd ook echt racen om niet de hele middag voor joker te staan bij een wegafsluiting. Gelukkig reden we om 13.45 uur de slagboom door en waren we een half uur later in Chiavenna. Via Domaso en Bellagio aan het Comomeer, fietsen we rakelings langs Milaan, het Lago di Iseo, Brescia en Desenzano aan het Gardameer schieten we de Po-vlakte op naar Mantova richting het zuiden.

Bij gebrek aan campings vinden we in Concordia, in 2012 nog zwaar getroffen door een aardbeving, onderdak in een landhuis. Al fietsend richting dit landhuis zien we dat de Nederlandse vlag voor ons in top is gehesen, toch leuk. Via talloze kleine en grotere prachtige oude plaatsen fietsen we richting de Appenijnen en gaat de stijgende temperatuur gelijk op met het stijgings- en zweetpercentage. In de buurt van Zocca overnachten we nog op een (alternatieve)biologische camping, geen voetbal kijken dus maar wel heerlijk vega gegeten en warm geworden door de zelfgestookte Grappa.

Via weer een prachtige afdaling circa 15 km staan we in de mooie plaats Pistoia in Toscane. Uiteraard mag een bezoekje aan Florence niet ontbreken dus boeken we om 14.00 uur een B&B in Pistoia, nemen een lekker douche en pakken we voor een flitsbezoek de trein naar Florence. In Florence brengen we de rest van de middag en avond door om vervolgens de trein weer terug naar Pistoia te nemen. Na Pistoia zien in Poggibonsi het eerste verkeersbord met Roma en maken we ons op voor de laatste week van onze reis via plaatsjes zoals San Gimignano, Siena, Asciano, Chiusi, Orvieto, Bormazo, Nepi enz. Allemaal mooie plaatsen maar wel een beetje jammer dat ze bijna allemaal hooggelegen zijn, het genieten kan dan ook pas optreden na behoorlijk afzien. Temeer om dat het eigenlijk na twaalven vanwege de warmte geen fietsweer meer is, de thermometer geeft al fietsend geregeld temperaturen van tegen de 40 graden aan. We gaan dan ook steeds vroeger in de ochtend weg en proberen voor drieën op een camping te zijn.

De laatste stop voor Rome is Caprarola, vandaar is het nog een kleine 90 km. tot aan het Colosseum. Eindelijk weer eens een dag zonder zware beklimmingen, het gaat lekker dalend en vlak naar Rome. De enige hindernissen zijn nog het de laatste kilometers fietspad, dit is mooi asfalt maar wordt door de begroeiing een soort kruipdoor sluipdoor route, en de overlevingstocht om in de spits op de fiets dwars door Rome te karren. 'Maar hé', het is gelukt op 2 juli 2018 om 15.30 uur staan we voor het Colosseum, missie volbracht. Fantastisch dat hebben we maar 'even' gedaan. Alle bezorgde geluiden, of Chadin dit wel zou halen met zijn 'stadse-uitgaansconditie',

heeft hij met zijn fysieke uithoudingsvermogen en mentale volharding fantastische om zeep geholpen, hij doet het gewoon.

6. De mystieke bruiloft (vereniging)

Als alle hindernissen en monsters zijn overwonnen volgt meestal een mystiek huwelijk tussen de triomferende held en de godin/koningin van de wereld. Deze godin staat symbool voor volmaakte schoonheid, het antwoord op al het oorspronkelijke verlangen van de held. De held is een heel mens geworden. Zijn rol in de samenleving (ego) is één geworden met de kracht van zijn innerlijke wezen (zelf).

De vliegtickets voor de terugreis staan op zaterdag 7 juli en aangezien we op maandag al zijn aangekomen in Rome hebben we nog ruim tijd om Rome te bezoeken. Er is in Rome zoveel te zien dat je hier nog wel een week aan zou kunnen vastplakken. Maar wat blijkt na één dag rondstappen in Rome met bezoekjes aan Vaticaanstad, de Trevi-fontein, het Colosseum en nog veel meer moois uit de oudheid zijn we er klaar mee. Al het moois daargelaten, ons doel is bereikt, we zijn naar Rome gefietst (en dus niet Rome bezichtigen), nu is het weer tijd om naar huis te gaan. Omdat drive ontbreekt om nog een dag in Rome rond te stappen brengen we de woensdag 'chillend' met een trots en tevreden gevoel door bij het zwembad. De geboekte tickets hebben we omgezet van zaterdag naar donderdag.

7. De terugkeer naar de wereld

Net zoals de tocht van een bergbeklimmer pas goed is afgelopen als hij weer veilig beneden aan de berg staat, is de reis van de held pas afgelopen als hij weer is teruggekeerd naar zijn eigen wereld. Hij wordt hierbij geconfronteerd met de 'botsing' met de wereld. Hoe vertaalt de held zijn inzichten naar de wereld? Hoe brengt hij het geleerde over? "Hoe vertelt hij opnieuw wat al duizendmaal juist verteld is, maar verkeerd begrepen?" Dit is de laatste taak van de held. Een valkuil hierbij is je eigen weg dwingend aan anderen op te leggen. In plaats hiervan kun de zelf nu zelf 'magisch helper' worden door anderen te bemoedigen ook hun eigen weg te gaan.

Donderdagochtend om 5 uur pakken we voor het laats alles in en staan we rond 7 uur op het vliegveld van Rome Fiumicino. We ontmantelen de fietsen (trappers eraf, stuur dwars, zadel laag, voorwiel eraf etc.) en laten we ze insealen, op hoop van zege dat ze (heelhuids) in Rotterdam aankomen. Dan na bijna vier weken reizen stappen we in het vliegtuig en staan twee uur later weer met onze fietsen ingepakt op Rotterdam Airport voor de laatste 10 km naar huis. Best wel gek zo'n laatste korte etappe om volgepakt met bagage en ervaringen weer aan te bellen bij je eigen huis. We dompelen ons weer in een compleet ander ritme, het delen van ervaringen etc. Het doet ons beseffen dat we eigenlijk al vrijbuitend best wel veel hebben meegemaakt. Het was een fantastische reiservaring maar het is ook weer fijn om thuis bij de familie te zijn. De cyclus is rond, vitaliteit, creativiteit en uitdagingen zijn op de proef gesteld en volledig opgeladen, de reis is ten einde en een nieuw avontuur ligt te wachten.

